

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:
Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Marina Llansana Rosich

Tribunal de passar comptes

Hi ha una repressió menys vistosa que la policial o la judicial però tant o més demolidora per a les famílies perseguides per l'Estat: la repressió econòmica. El Tribunal de Comptes espanyol ha citat a declarar aquest mes de juny Artur Mas, Carles Puigdemont, Oriol Junqueras, Raül Romeva, Francesc Homs, Neus Munté, Andreu Mas-Colell, l'eurodiputat Jordi Solé i fins a 36 ex-altos càrrecs del govern. Se'ls reclama que paguin de les seves butxaques les despeses de política exterior de la Generalitat del 2011 al 2017. Només a Albert Royo, ex-secretari general del Diplocat, li reclamen més de 4,5 milions d'euros. La resta de fiances que imposarà el tribunal encara no se saben, però es calcula que seran milionàries. El "tribunal de passar comptes" és una piconadora que surt de les catacumbes de l'Estat per arrasar el que quedí després —o fins i tot abans— de les sentències politicojudicials. Treballen fora del focus, els seus membres són nomenats pels partits, tenen un pressupost de 63 milions d'euros anuals que paguem entre tots i que ningú fiscalitza i, lluny de la neutralitat que se'ls demanaria en un estat democràtic, es dediquen a arruïnar els dissidents polítics.

De moment els indults estan al terreny de les promeses. Al terreny de la realitat hi ha una operació coordinada de l'Estat per enfonsar els líders catalans en tots els fronts: en el mediàtic —amb una destrucció de la seva imatge pública—; en el polític —inhabilitant-los—; en el personal —empresonant-los o obligant-los a exiliar-se—; i també en l'econòmic. Un escarment col·lectiu que d'aquí a pocs setmanes haurém de tornar a neutralitzar amb la nostra solidaritat.

EDITORIAL

França no respecta les llengües

La gran manifestació d'ahir a Perpinyà en defensa del català, amb la participació d'entitats i institucions del nord i del sud, és una clara mostra de la indignació que ha provocat la sentència del Consell Constitucional —l'equivalent francès del Tribunal Constitucional espanyol— contra la nova llei sobre les llengües dites regionals a l'Estat francès, entre les quals el català. L'Assemblée Nationale va aprovar el 8 d'abril passat la llei Molac —anomenada així pel diputat bretó Paul Molac, que en va ser el ponent—, per una amplíssima majoria: 247 vots a favor i 76 en contra. El fet va suposar una fita històrica perquè era, de fet, encara és, la primera llei sobre "llengües

regionals" en la història de la Cinquena República Francesa. S'entenia com un primer pas per promoure l'ús i l'ensenyament en català, basc, bretó i altres llengües minoritzades. Obria la porta a la immersió lingüística en centres públics i donava aire a la que es practica en escoles associatives i privades, com és el cas de la Bressola a la Catalunya del Nord.

Però l'esperança del reconeixement dels idiomes locals ha durat només un mes i mig. L'esperit jacobí de França ha esclatat amb celeritat i virulència, amb una sentència del Constitucional que demostra que és un estat que no té cap respecte als drets lingüístics de les minories. Ha

anul·lat l'article més ambiciós de la llei, de tal manera que queda prohibit l'aprenentatge en immersió lingüística en les escoles públiques. El Constitucional es basa en l'article 2 de la constitució, que proclama el francès com a única llengua oficial. Tal com es queixa el mateix Molac, la sentència és un veritable acarnissament contra l'ús, la preservació i la promoció de les llengües "regionals", algunes de les quals estan en perill d'extinció. El diputat bretó es lamenta de la secular actitud militant contra les llengües que no són el francès, una actitud que ha indignat les associacions que treballen per preservar-les i que comença a tenir contestació als carrers.

La foto

Els turistes tornen a la Sagrada Família. El temple va reobrir ahir després de set mesos tancada. Només hi poden entrar 4.500 persones per dia; abans de la pandèmia eren 15.000. ■ ACN

La frase del dia

Juan Carlos Monedero

COFUNDADOR I EXDIRIGENT DE PODEM I DIRECTOR DE L'INSTITUT 25 DE MAYO

“Si els indults ara serveixen perquè la via unilateral quedi per fi fora de l'esfera política, benvinguts siguin els indults”

Keep calm

No són noms que un posaria de costat normalment. Un 31 de maig de 1952, però, Pla va dedicar la seva celebrada secció a Destino, *Calendario sin fechas*, a *Mil nou-cents vuitanta quatre*, que s'acabava de publicar en castellà. Me'n passa la referència en Xavier Febrés, que té l'obra de Pla al cap. L'homenot de Llofriu detecta de seguida la qualitat satírica del llibre d'Orwell sense caure en la temptació de llegir-lo com una predicció futurista. I, naturalment, Pla porta l'aigua al seu molí conscient de la seva posició política i la de la revista: tolerada pel règim, però amb corrents liberals i sense adhesió exaltada més enllà de la

Pla i Orwell

Miquel Berga

necessària per a sobreviure enmig de la censura dels cinquanta. Pla reconeix que Orwell, *“sin ser un burgués, y mucho menos lo que se llama un hombre de derechas, ha penetrado en la esencia del totalitarismo”*, i s'afanya a compartir la posició contra el totalitarisme (en plena dictadura franquista) mencionant que el llibre ha estat *“la fuente de la que han surgido, en los últimos años, todas las posiciones dialécticas formuladas contra el totalitarismo desde el liberalismo”*. I, en la perspectiva liberal, afirma que Orwell ha entès que l'instint de la llibertat és inseparable de l'instint de la veritat. En aquells temps tot s'havia

de llegir entre línies. Un gran llibre, conclou Pla, d'una riquesa prodigiosa i necessari per a comprendre l'època. No hi ha —no cal dir— cap referència a la participació d'Orwell a la Guerra Civil com a voluntari contra Franco, ni del seu *Homenatge a Catalunya*, del qual Pla no devia tenir notícia el 1952. Demà, precisament, comencen, al CCCB, les activitats del Dia Orwell, amb un documental sobre la vigilància digital que pateixen els uigurs a la Xina. L'ombra de *Mil nou-cents vuitanta quatre* és allargada, però l'embrí de la novel·la cal buscar-lo a l'*Homenatge a Catalunya*, la seva millor obra de no ficció.